

[Ragnhild Andersen.]

lighed, når man afviser at give stakkels 20 kr. mere om måneden til enlige og 30 kr. mere til ægtepar; det kalder jeg platonisk kærlighed. Det vil jo ikke vælte det danske samfund at gennemføre en sådan forbedring af rentemodtagernes karrigt tilmålte rente.

Den megen snak hjælper ikke rentemodtagerne. Mit parti kunne have stillet talrige andre forslag på andre områder. Vi kunne have stillet det rimelige forslag at give enligstillede kvinder over 55 år adgang til rente. Vi har ikke gjort det; vi har været så beskedne, at vi ikke har stillet dette rimelige forslag. Vi har ikke stillet forslag om, at grænsen for at få aldersrente blev nedsat til 60 år, hvad der også er et af vore principielle ønsker. Vi er så langt fra kommet frem med alle de ønsker og krav, der kunne fremføres med hensyn til folkeforsikringsloven. Vi har i største beskedenhed opfordret det høje ting til at se tingene i øjnene og foruden den højtærede socialministers håndsrækning gennemføre en månedlig, varig og blivende forhøjelse af rentens grundbeløb, der er for lille.

Jeg kan kun slutte med at opfordre ærede medlemmer af det høje ting, som erklærer, at de ser, hvor dårligt rentemodtagerne har det, til ikke at nøjes med at indrømme det, men også erkende, at rigsdagen har et ansvar, og opfordre rigsdagen til at bære dette ansvar på en værdig måde og give rentemodtagerne ikke alene det, der indeholdes i den højtærede socialministers forslag, men også den forhøjelse af grundbeløbene, som de trænger til netop i dag.

Arnth Jensen: Når jeg har ønsket at tage ordet i denne sag, er det ikke fordi jeg er uenig i det standpunkt, som mit partis ærede ordfører har indtaget, men fordi jeg ønsker at komme med nogle mere almindelige bemærkninger om invalidernes kår, fordi jeg gentagne gange, når vi har haft lovforslag, som omfatter disse mennesker, til behandling her i tinget, har følt, at vi ligesom kom lidt for nemt over det ved blot at tale om, hvorvidt det nu skulle være så eller så mange kroner, der skulle ydes mere i rente. Selvfølgelig underkender jeg ikke betydningen af renten — langt fra —, men jeg vil påstå, at hvis der findes veje frem til yderligere at give disse mennesker mere lyst til og mere mod på livet, give dem modet og den tabte energi tilbage, give dem noget at leve livet på, så må sådanne veje betrædes, såfremt de ligger indenfor mulighedernes grænser, og så må der både tales om det,

og der må forhåbentlig også handles derefter.

Jeg havde i sidste samling den glæde, da jeg fremdrog spørgsmålet om automobiler til invalider, at møde stor forståelse både hos den daværende handelsminister og hos den daværende finansminister, og jeg er bekendt med, at denne tale har haft sin virkning, som jeg takker for, overfor det høje ministerium. Jeg håber, at også det; jeg har at fremføre i dag, må møde en sådan forståelse, at man vil tænke over det, ikke blot i det høje ting, men at også den højtærede socialminister vil tænke over det.

For det første vil jeg nævne, at man overalt må gøre, hvad gøres kan, for at invaliderne ikke skal føle sig som en særlig udstødt klasse udenfor samfundet, men derimod søge af alle kræfter helt og fuldt at indrette forholdene således, at de føler sig som en del af samfundet, ja, jeg vil endda føje til: næsten snarere som en del af samfundet med en vis forret.

Jeg ser til eksempel i dag i „B. T.“ en ung invalid Poul Erik Bruun blive interviewet, og jeg beder om formandens tilladelse til at citere et par linier af, hvad han siger. Da man spørger ham om, hvad der generer ham mest, svarer han:

„Det gør vel medlidenheden og det, at man ikke vurderer os rigtigt. Fornylig stod der i en avisoverskrift: De vanføre går ikke med tiggerposen. Det passer sig ikke at skrive sådan. Når man gør det, er det, ligesom man siger, at der dog altså kunne være mulighed for, at de vanføre gik med tiggerposen. Hvad vi ønsker, er at føle os lige så frie som andre mennesker, at man ikke betragter os som fænomener.“

Jeg sætter fingeren på denne udtalelse, for jeg tror, at der ligger en dyb sandhed i de ord, denne unge invalid her kommer med: at det gælder alle vegne at regne disse mennesker som de frie samfundsborgere, de, ligesom vi andre, er.

Derfor kan jeg heller ikke forstå, hvis det er rigtigt, hvad der meddeles, at en institution som Københavns Tivoli overfor invalider skulle praktisere en bestemmelse om, at de ikke må færdes i haven i deres rullestole efter kl. 16. Hvis dette er rigtigt, er det en hån mod disse mennesker, og det er en hån, der ikke bliver mindre, hvis det også er rigtigt, hvad der senere er meddelt mig, at man nu skulle have givet en dispensation ved at sige, at de må komme der een gang om året. Nu ved jeg meget vel, at Tivoli er et privat aktieselskab, som vi